

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΜΗΤΣΙΟΥ

"Η ΜΑΖΑ ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΕΣ ΛΕΞΕΙΣ"

(ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΧΝΕΙΟΥ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗ ΓΑΪΤΗ)

7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΪΤΗΣ

Ο Γιάννης Γαΐτης (1923 -1984) είναι Έλληνας ζωγράφος, χαράκτης και γλύπτης. Είναι γνωστός για τα αθρωπάκια του, τις μορφές που δεν έχουν ατομικά χαρακτηριστικά και έχουν πανομοιότυπο ντύσιμο με ριγέ κοστούμι και καπέλο σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη μαζοποίηση του σύγχρονου ανθρώπου (Πηγή: Wikipedia).

Άραγε, αν ο καλλιτέχνης έβλεπε εικόνες του σήμερα, όπως η παρακάτω, πως θα μας ζωγράφιζε;

Σκέφτηκα να γνωρίσουμε αυτόν τον ιδιαίτερο Έλληνα ζωγράφο, συνδυάζοντας γνωστούς πίνακές του, με την επιβολή της δικτατορίας (1967-1974) και τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, σε μια προσπάθεια να γίνουν κατανοητά από τα παιδιά του νηπιαγωγείου οι δύσκολες συνθήκες και η αγριότητα εκείνων των καιρών.

Αν και ο ζωγράφος τους πίνακες που παρουσιάζω, δεν τους δημιούργησε όλους εκείνη την περίοδο.

Οι περισσότεροι είναι μεταγενέστεροι.

Η ΜΑΖΑ ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Μια φορά κι ένα καιρό όταν εγώ ήμουνα μωρό, ένας στρατηγός που πίστευε ότι αυτός ήταν ο καλύτερος, ο δυνατότερος και ο εξυπνότερος Έλληνας, αποφάσισε με μερικούς φίλους του, ίδιους και όμοιους με αυτόν να γίνουν οι αρχηγοί μας.

Αυτοί θα αποφάσιζαν για όλα, για τα καλά και τα κακά, τα δίκαια και τα άδικα, τα σωστά και τα λάθη και εμείς έπρεπε να τα κάνουμε όλα αυτά που μας διέταζαν χωρίς αντιρρήσεις και κυρίως χωρίς δεύτερη σκέψη, για να μην πω και χωρίς πρώτη!

Εμείς αυτόν τον λέγαμε δικτάτορα και την παρέα του δικτατορία. Αυτοί, όλη μέρα, μας λέγανε πόσο σπουδαίοι είναι και πόσο σπουδαία θα κάνουν τη χώρα μας, αυτοί οι **στυλοβάτες** του έθνους.

Και όλο μας λέγαν για το ένδοξο παρελθόν μας και για το ακόμα λαμπρότερο μέλλον που μας περίμενε αλλά... με μια βασική προϋπόθεση.

Δεν έπρεπε να μιλάμε και κυρίως δεν έπρεπε να σκεφτόμαστε!

Και τότε παιδιά ένα περίεργο πράγμα συνέβη!

Όπως οι άνθρωποι δεν μιλούσαμε, δεν γελούσαμε, δεν σκεφτόμασταν, δεν αποφασίζαμε για τίποτα πια οι ίδιοι, αρχίζαμε να μοιάζουμε όλοι μεταξύ μας. Ντυνόμασταν με τα ίδια ρούχα, περπατούσαμε με τον ίδιο τρόπο, λέγαμε τα ίδια πράγματα, ακούγαμε όλοι την ίδια μουσική, χορεύαμε τους ίδιους χορούς.

Ο δικτάτορας κρυφά μαζί με τους φίλους του, μας κορόιδευαν και μας έλεγαν “μάζα” αλλά όταν μας έβγαζε λόγο μας έλεγε: “**λαέ μου, αποφάσισα και σας διατάζω να.....**”.

Όμως μια μέρα, κάποιος, ψιθυρίζοντας για να μην ακουστεί, είπε ότι με τον τρόπο που ο δικτάτορας μας κυβερνούσε σκοτώθηκε η **Δημοκρατία**.

Και για να λέμε και του στραβού το δίκιο, έτσι ήταν.

Η δημοκρατία είχε πεθάνει!

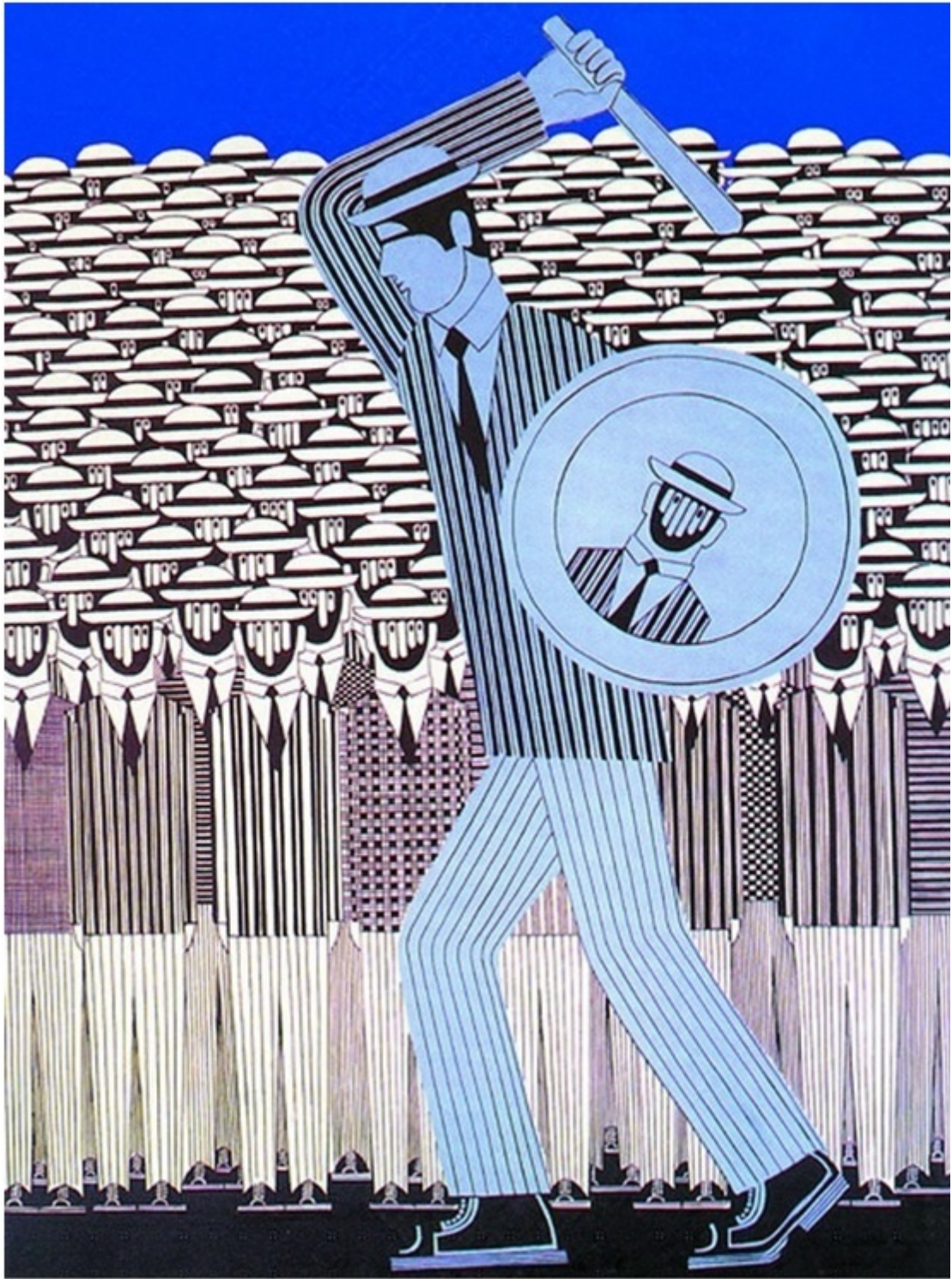
Και μαζεύτηκαν άνθρωποι πολλοί και της έκαναν κηδεία λαμπρή!

Η κηδεία του Τσε Γκεβέρα (μεταμόρφωση), 1968

Και η ζωή μας συνεχίζονταν με τον ίδιο τρόπο, αργά, χωρίς γέλιο και χαρά, χωρίς τραγούδια αγαπημένα, χωρίς φίλους και διασκεδάσεις.

Αντίθετα αν κάποιος τολμούσε να σκεφτεί ότι θα μπορούσαμε να ζούμε όλοι καλύτερα, αν είχαμε κάποιον άλλο να μας κυβερνάει, που θα τον είχαμε εμείς διαλέξει, τότε οι στρατιώτες του δικτάτορα τον συλαμβάνανε, τον χτυπούσαν, τον βάζαν στη φυλακή και κάποιες φορές τον "εξαφάνιζαν" από προσώπου γης.

Καταπίεση, 1980

Και οι άνθρωποι ζούσαμε μέσα στο φόβο, τη μοναξιά, την πείνα και τη βία.

Όμως κάποια μέρα, κάποιοι φοιτητές, που σπούδαζαν στο Πανεπιστήμιο και στο Πολυτεχνείο εκεί που διάβαζαν τα βιβλία τους και τις εφημερίδες, άρχισαν να μας λένε πράγματα που μας φαίνονταν περίεργα.

Μας έλεγαν, στην αρχή ψιθυρίζοντας και μετά φωνάζοντας πολύ δυνατά, ώστε κανένας να μη βρεθεί να πει πως δεν κατάλαβε, δεν άκουσε... πράγματα και λέξεις που δεν ξέραμε τι σήμαιναν.

Γιατί;... γιατί τις είχαμε ξεχάσει.

Και οι λέξεις αυτές ήταν: **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**, **ΠΑΙΔΕΙΑ**, **ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ** (εκείνη που τη θάψαμε και της κάναμε λαμπρή κηδεία), **ΨΩΜΙ** (είναι αλήθεια ότι πεινούσαμε πολύ) και φυσικά **ΕΙΡΗΝΗ!**

Όμως ο δικτάτορας θύμωσε πολύ.
Ποιοι είναι αυτοί ρώτησε, γιατί φωνάζουν, γιατί την ησυχία μου χαλάνε και
της μάζας θέλουν να αλλάξουν τα μυαλά;
Και έδωσε αμέσως διαταγή στους στρατιώτες και στους αστυνομικούς του ,
να τους σκοτώσουν!

Αστυνομικοί και στρατιώτες πυροβόλησαν χωρίς δισταγμό κι ας τους
φώναζαν οι φοιτητές:
"Μην πυροβολείτε, είστε αδέρφια μας"

Ήταν μια νύχτα του **Νοέμβρη** του **1973** και σε όλη την Ελλάδα απλώθηκε βαθύ σκοτάδι.

Η "μάζα" έκλαιγε για τα σκοτωμένα παιδιά της.

Όμως το ξημέρωμα ήταν κοντά.

Μια άλλη μέρα καλύτερη θα έρχονταν, γιατί το αίμα εκείνων των παιδιών που πότισε τη γη, βοήθησε να φυτρώσει ο σπόρος της **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**.

Οι άνθρωποι θυμηθήκαμε τις ξεχασμένες λέξεις:
ΨΩΜΙ, ΠΑΙΔΕΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΕΙΡΗΝΗ!

Δεν πρέπει όμως να ξεχάσουμε και τα νεκρά παιδιά.
Γιατί μαζί τους θα ξεχαστούν ξανά και οι λέξεις που μας θύμισαν.
Και τότε το σκοτάδι θα μας κυκλώσει ξανά όλους.

Στο χέρι μας είναι να ζήσουμε και να ζήσουμε καλύτερα!

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πράξεις ή γεγονότα της σημερινής εποχής είναι απλώς συμπτωματική.

Τώρα η δημοκρατία έχει γερά θεμέλια!

Η δημοκρατία μας δεν σκοτώνει τα παιδιά της!

Αναστασία Μήτσιου
7 Νοέμβρη του 2020